

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. R.**, zastoupený JUDr. Janou Kudrnovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Na Hradbách 3/119, Ostrava-Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 824/17, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2010, č. j. 31 Af 12/2010 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2010, č. j. 31 Af 12/2010 - 20 bylo zastaveno řízení o žalobě podané žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 9. 12. 2009, č. j. 9091/09-1100-601319, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 15. 6. 2009, č. j. 114145/09/248931604560, jímž bylo částečně vyhověno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru o doměření daně z příjmů fyzických osob. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že ke dni vydání tohoto usnesení nebyl přes výzvu soudu uhrazen soudní poplatek.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., protože podle jeho názoru napadené usnesení nemohlo nabýt právní moci, když mu nebylo řádně doručeno. Podle ust. § 42 s. ř. s. má soud doručovat písemnosti do datové schránky. Protože jeho právní zástupkyně má zřízenou datovou schránku a bylo možné jí do datové schránky doručit, byl krajský soud povinen takto postupovat. Soudní poplatek byl stěžovatelem uhrazen dne 2. 3. 2010 a na účet krajského soud připsán dne 3. 3. 2010. Vzhledem k tomu, že usnesení o zastavení řízení nemohlo nabýt právní moci dnem doručení, byl soudní poplatek uhrazen včas, tedy před nabytím právní moci napadeného usnesení. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle odst. 7 citovaného ustanovení soud, který usnesení o zastavení řízení vydal, toto usnesení zruší, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.

Podle ust. § 42 odst. 1 s. ř. s. doručuje soud písemnosti do datové schránky, není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán.

Na základě zákona č. 300/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) byly datové schránky bez podání žádosti zřízeny pro orgány veřejné moci, právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, právnické osoby zřízené zákonem, organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku a insolvenční správce, a to do 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Pro tyto subjekty je používání datových schránek povinné. Na advokáty a daňové poradce dopadá ust. § 31 odst. 3 citovaného zákona, které stanoví, že ministerstvo zřídí advokátu a daňovému poradci datovou schránku podnikající fyzické osoby prvním dnem prvního kalendářního měsíce třetího roku po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Tím není dotčeno právo advokáta a daňového poradce na zřízení datové schránky podnikající fyzické osoby na žádost. V ust. § 4 odst. 2 zákona o elektronických úkonech je stanoveno pravidlo, že podnikající fyzická osoba má nárok na zřízení jedné datové schránky podnikající fyzické osoby. Z tohoto pravidla, že podnikající fyzická osoba může mít zřízenu pouze jednu datovou schránku podnikající fyzické osoby bez ohledu na počet podnikatelských činností, platí výjimka ve vztahu k advokátům, daňovým poradcům a insolvenčním správcům. Jak vyplývá z důvodové zprávy, pro advokacii, daňové poradenství a insolvenční správcovství se zřizuje samostatná datová schránka podnikající

fyzické osoby. V praxi to znamená, že např. insolvenční správce, který je současně překladatelem podnikajícím podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, bude mít ze zákona zřízenu datovou schránku podnikající fyzické osoby pro insolvenční správcovství a může si nechat zřídit na žádost datovou schránku podnikající fyzické osoby pro překladatelství, případně další podnikatelské činnosti. Totéž platí v případě, že insolvenční správce vykonává také advokátní praxi. V současné době tedy může nastat situace, že např. insolvenční správce, který má ze zákona zřízenou datovou schránku podnikající fyzické osoby pro insolvenční správcovství, a současně vykonává advokátní praxi, nemusí mít do uplynutí lhůty podle ust. § 31 odst. 3 zákona o elektronických úkonech zřízenou datovou schránku podnikající fyzické osoby pro výkon advokacie. Totéž platí, je-li insolvenční správce současně daňovým poradcem.

V daném věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že zástupkyně stěžovatele je nejen advokátkou, ale i insolvenční správkyní. Jak vyplývá z obsahu soudního spisu, krajský soud v průběhu řízení několikrát zjišťoval, zda má zástupkyně stěžovatele zřízenou datovou schránku jako advokátka (čl. 12, 21 a 26), přičemž vždy s negativním výsledkem. Zástupkyně stěžovatele měla sice datovou schránku, ale jako insolvenční správce. Doručoval-li jí tedy krajský soud napadené usnesení jako advokátce zastupující stěžovatele v řízení o žalobě, jež nesouviselo s tím, že je insolvenčním správcem, prostřednictvím držitele poštovní licence, postupoval v souladu se zákonem. Usnesení o zastavení řízení tedy nabylo právní moci dne 1. 3. 2010, kdy je zástupkyně stěžovatele osobně převzala. Soudní poplatek tak byl mimo jakoukoliv pochybnost zaplacen až po právní moci tohoto usnesení. Proto krajský soud o zastavení řízení rozhodl v souladu se zákonem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu